

εἰς Ἀθήνας, καὶ τόσα ἄλλα ἀκολουθοῦσι τὴν ἀκύρωσιν τοῦ συμβολαίου. Τρεῖς παπάδες (καὶ πάλιν οἱ παπάδες) διεκδικοῦσι τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος· ἄλλ' ὁ ὑπουργός, τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἀρμοδίου, τὸ ρίπτει ἐν μέσῳ αὐτῶν λέγων πονηρῶς «ὁ καλὸς λαβέτω». Ἀλλὰ τίς ὁ καλός; Ὁ τὸ πῆ δ' Δεσπότης... τοῦ κόμματος. — Λέγεται ὅτι ἐκ τῶν τριῶν ἐκρίθη καταλληλότερον τὸ εἰς τὸν Κούμαρον (Κούμαρος δ' ἐστὶ βουνόν) ὑπάρχον. Δυστυχία μας ἂν ᾖ ἡ ἀλήθεια. Εἶνε τόσῳ ὕψηλόν, ὥστε ἀπλοῦς ἄνθρωπος ἄλλ' ἔχων ἀκουστὰ κατὰ περὶ τηλεγράφου, ἠρώτησε μετὰ θαυμασμοῦ ἂν ἴμωρη νὰ σκαρφαλῶσιν καὶ πάνου τὸ ἤλεκτρικόν ρεύμα.

Τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Πανελληνίου (κατ' εὐφημισμὸν) ἐταιρίας τοῦ ὁποίου οἱ ναῦται ἐμαχαίρωνσαν ἓνα συμπλιτήν μας, μιὰ φορὰ, δὲν ἐμβάνειν χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸν λιμένα, ἂν δὲν ἐπῆγαινε νὰ τὸ φρουρήσῃ ἡ στρατιωτικὴ ἀρχή. Καὶ ἐκοψε κάμποσα κοντοβόλτια ὅσῳ νὰ ἐτοιμασθοῦν οἱ χωροφύλακες. Δὲν ἤξεύρω πῶς τὸ θυμῆθηκα νῦν, ὅτε ἀπὸ τόσα ταξιῶν καὶ ποὺ ἔχουν κάμει ἐδῶ πέρα. Δὲν ἔντροπονται κομμάτι λέω γὰρ. Τί διάβολο! τιτᾶνες εἴμαστε νὰ τοὺς βουλιάζωμε τὸ παπῶρι.

Ἡ εὐλογία μᾶς ἀφῆκεν.

Ὅρτίκι

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Σέρραι, 17 7^{ης} βρίου 1883

Δημοσιεύσαντες ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 553 φύλλῳ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπὸ δυσωνύμου τινος σπείρας ἐξυφανθείσης κατ' ἐμοῦ συκοφαντίας, ἐφ' ᾧ πολλὰς χάριτας ὁμολογῶ ὑμῖν, προὔταξάτε ὀλίγας λέξεις, δι' ὧν παριστᾶτε τὴν πόλιν ἡμῶν ὡς διηρημένην εἰς δύο στρατόπεδα, εἰς συμπολίτευσιν καὶ ἀντιπολίτευσιν, καὶ τοὺς πολίτας ἐρίζοντας καὶ μαχομένους πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς καταστάσεως τῶν Σερρῶν πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ ᾖ ἡ ἀληθὴς καὶ πιστὴ. Οὐδεμία ἀπολύτως διαίρεσις ὑφίσταται, ἐν γὰρ τῷ παρόντι, μεταξὺ τῶν πολιτῶν. Σύμπτωσις ἄρα μεταξὺ Μητροπόλεως καὶ τῶν διαφόρων ἀντιπροσωπειῶν τῆς Κοινότητος, ἐργασία ἐνδελεχῆς καὶ μετὰ ζήλου τῆς τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Καταστημάτων ἐφορείας, ἀρμονία πλήρης μεταξὺ ταύτης καὶ τῶν Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων, ἀδελφικὴ δὲ ἀγάπη μεταξὺ πάντων τῶν διδασκόντων καὶ ἀκριβὲς ἐκπλήρωσις τοῦ ἐαυτῶν καθήκοντος, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν ἦν σήμερον παρουσιάζει ἡ πόλις ἡμῶν. Τρανῶς δὲ ἐξεδηλώθη ἡ ἐπικρατοῦσα ἐνταῦθα ὁμόνοια ἐν τῷ ἀναφυνέντι τελευταίῳ σκανδαλώδει ζητήματι, τῆς εἰς Βουλγαροδιδάσκαλον ἐνοικιάσεως τῆς οἰκίας Χατζῆ Λαζάρου, καθ' ἣν Μητρόπολις καὶ Δημογεροντία καὶ Ἐφορεῖται καὶ πᾶσα ἡ πόλις εἰργάσθησαν μετὰ πατριωτικῆς ἐπιμονῆς καὶ περιεσκεμμένου ζήλου πρὸς ἄρσιν τοῦ σκανδαλοῦ, ὅπερ καὶ ἤρθη ἐκκενώσαντος τοῦ Βουλγαροδιδασκάλου τὴν οἰκίαν καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς προτέρας ἡσυχίας. Εἶναι ὅμως ἀτυχῶς ἀληθὲς, ὅτι πρὸ καιροῦ τινὲς, οὐχὶ ἴσως ἐξ ἐβελόκακίας ἀλλ' ἐκ σφαλερᾶς τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων ἐκτιμήσεως, καθὼς ξένοι, παρ' ὀλίγον νὰ ἐνσπείρωσι τὴν διαίρεσιν μεταξὺ τινῶν πολιτῶν, διαβάλλοντες τινὰς εἰς τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των ὤφειλον οὗτοι νὰ προσπα-

θῶσι νὰ διαλύωσι τὰς τυχόν παρουσιαζομένας διαφορὰς, ἀλλ' ὁ σκοπὸς εὐτυχῶς δὲν ἐπετεύχθη.

Ὅθεν δίκαιον εἶναι ἡ εἰρήνη διεύθυνσις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ ἡμαρτημένως περὶ Σερρῶν γραφέντα.

Δέχθητε τὴν εἰλικρινῆ ἐκφρασιν τῆς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης μου.

Ν. Ἰωαννίδης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Οἱ Ἀγγλοὶ ὑπουργοί. Δύναται τις νὰ πῇ ὅτι πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν οὐδεὶς ἄγγλος ὑπουργὸς ἔμενεν ἐν Λονδίνῳ. Ὁ Γ'λάδστον ἐπολιτολόγει ἐν Κοπενάγῃ. Ὁ Δόδσων καὶ ὁ Τσίλδερς ἐν Βαλμοράλ. Ὁ Δέρβυ ἐν Κνώσλεϋ. Ὁ Τσαμπερλαῖν ἀκτοπλοῶν. Ὁ Φώσετ εἰς τὰ λουτρά. Ὁ Δίλκε ἐτοιμαζει λόγους ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ διὰ τοὺς φιλελευθέρους τοῦ Γλασκωβίου. Ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τοῦ Λονδίνου κυβερνᾷ τὸ ὑπῆκοον καὶ μόνον δύο ὑπουργοὶ ἐκ τῆς τρίτης τάξεως μᾶλλον διευθύνονται ἀσυνομίας καὶ τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, ὁ Χένδερσων καὶ ὁ Χουουὼρδ μένουσιν ἐν Λονδίνῳ. Ἄν μποροῦν, ἄς φύγουν καὶ οἱ δικοὶ μας! Καὶ διατελοῦν οὕτω καρφωμένοι ἐντὸς ρυπαρᾶς ἀτμοσφαίρας, ἀναπνέοντες χνῶτα κλητῆρων, τριγματορχῶν καὶ ρουσφετλήδων βουλευτῶν, φθειρόντες καὶ φθειρόμενοι, καὶ φυσικῶς ἀδυνατοῦντες νὰ ἀερίσουν τὸν μουχλιασμένον ἐγκέφαλόν των ἵνα συλλάβῃ ἓνα καὶ κλάσμα ἰδέας.

Ἄλλη ὥραία τῶν ὥραίων. Οὔτε Οὐγγαρίς αὐτῇ, οὔτε Ἀμερικανὴς, ἀλλὰ... Ἀλγερίνα, ὀλίγον μαύρη, καὶ ὅμως, μὰ τὴν ὁμορφίαν, ἡ εἰκὼν τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν παρουσιάζεται λευκότερα τῆς χιόνος. Εἶνε ἡ λευκότης ἀληθινῆς παρθένου, τῆς ὁποίας οἱ μεγάλοι κατὰ μικρὸν ἀμυδαλωτοὶ ὀφθαλμοὶ ρεμβάζουσιν ὅλον τὸ μυστήριον τῆς εὐμορφίας τῆς. Ἡ καλλονὴ τῆς ἐγκτεται εἰς τὸ πάθος ὅπερ ἐκφράζει ἡ φυσιογνωμία τῆς καὶ τὸ πῦρ ὅπερ ἀστράπτουν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς. Τὰ ὦμα ξέπλεχα μαλλιά τῆς φουντωτὰ φουντωτὰ ὡς χαίτη ἵππου ἀραβικοῦ καὶ τὰ πλατέα καὶ ὀγκυκλὰ ἀλλὰ τρυφήλυτα χεῖλη τῆς, μόλις ἀνοιγομένου κάλυκος διότι ἡ κόρη εἶνε δεκατετραέτις, ὡς ξεχειλίζοντα ὀχθίδια δαχτυλιδένιου στόματος, ἐκεῖναι αἱ καμαρωταὶ ὀφρὺς καὶ οἱ πυρπνόοι ὀλάνοιχοι ρῶθωνές τῆς κατόπιν τὸ λευκόχρουν φόρεμα ἐν ἀντανάκλασει πρὸς τὸ βαθύ μυστηριῶδες μελαφὸν χρῶμα τῆς, ἀνοιγόμενον εἰς τὸν λαιμόν καὶ καμμίαν αὐθάδειαν στηθικὴν μὴ ἀποκαλύπτων, ἀλλ' εἰς μαντεῖα μόνον καὶ χρυσμοὺς δίδον λαβὴν, ἐπὶ τῆς στρογγυλῆς κεφαλῆς τῆς περιστέφον τὸ παρθενικόν τῆς μέτωπον διάδημα φλωριῶν καὶ φοβερὰ μεγάλα ἐνώτια καὶ βραχιόλια εἰς τοὺς καρποὺς χειρῶν μεγαλοδακτύλων, ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὸ ψῆσιμο καὶ τὴν ὀριμότητα τοῦ ἀλγερινοῦ ἡλίου, ὡς ἀπὸ πυρεστίας αἰρόμενον ψιχαλίζον ἀκόμη μπιφτέκι, οὐδὲν κενὸν ἀφίνουσι μετὰ τῆς ἀλγερινῆς παρθένου καὶ τοῦ βραβείου τῆς καλλονῆς ἦν ἔλαβον.

Εἰς τὸν περὶ καλλονῆς ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διωργάνωσαν οἱ Γάλλοι ἐσχάτως ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ εἰς ἃν μόνον ἀραβικαὶ κόραι ἐπετρέπετο νὰ κατέλθωσι, τεσσαράκοντα ἀραβικαὶ ἔλαβον μέρος, ἐνίκησε δὲ ἡ δεκατετραέτις κόρη, ἥς τὴν εἰκόνα ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν, καλουμένη Ἀμμεμμά. Ἐλαβε δὲ τὸ βραβεῖον κυρίως διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ ὑγρότητα καὶ